

עפ"ת 19481/03/22 - גילעד ראובן קוגלמן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 19481-03-22 קוגלמן נ' מדינת ישראל 04 אפריל 2022
תיק חיצוני: 90520782773

לפני: כבוד השופט אינאס סלאמה
המערער: גילעד ראובן קוגלמן
ע"י ב"כ עוה"ד ישראל גרבאוי
נגד: מדינת ישראל
המשיבה:

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית המשפט השלום לתעבורה בחיפה, בתיק המ"ש 12000-12-21 מיום 30.1.2022, במסגרתה דחה בית משפט קמא את בקשתו של המערער להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס על עבירה מיום 4.3.2021 (להלן גם: "הדו"ח") שעניינה נהיגה במהירות מופרזת (דו"ח מס' 90520782773).

2. בבקשה שהגיש המערער לבית המשפט קמא, התבקש בית המשפט להאריך את המועד להישפט, לאחר שבקשתו להסבת הדו"ח נדחתה מהטעם כי הוגשה באיחור. בבקשה נטען, כי המערער לא קיבל מעולם הודעה על הדו"ח, עליו נודע לו לראשונה בחודש דצמבר 2021 במסגרת בדיקה יזומה באתר המרכז לגביית קנסות. נטען, כי הרכב מושא הדו"ח אינו בחזקתו של המערער מאז חודש ינואר 2021, עת נמכר למר אדם הופמן (להלן: "הופמן"), מי שבפועל מחזיק בו, ושתצוירו לעניין העובדה כי הוא זה שנהג ברכב צורף לבקשה.

המערער טען, כי בשל עיקול שרביץ על הרכב לא עלה בידו להעביר בעלות וכי "כבר בימים הקרובים יפעל המבקש (המערער - א' ס') להעברת בעלות על הרכב נשוא הבקשה על מנת למנוע הישנות מקרים דומים". המערער טען, כי מעיון באישור המסירה לגבי הדו"ח, עולה כי דבר הדואר "לא נדרש", וכי צורף תצהיר בו ציין כי מעולם הדו"ח לא התקבל לידי וואף אחד מבני משפחתו לא מסר לו את ההודעה על קיומו של דבר דואר רשום.

המערער טען בפני בית המשפט קמא עוד, כי בקשה להסבת דו"ח לגבי הודעת קנס מאוחרת יותר, עבירה מיום 31.8.2021 התקבלה. הוא טען כי הותרת הדו"ח על שמו מצביעה על חשש לעיוות דין וכי ראוי שבית המשפט ייתן לו את יומו ויאריך את המועד להישפט.

3. בית המשפט קמא בהחלטתו הדוחה את הבקשה קבע, כי משלוח הדו"ח באמצעות דואר רשום מקים חזקת מסירה, כאשר הנטל על הנמען להוכיח כי לא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו. מאישור המסירה עולה, כי הדו"ח נשלח לכתובתו של המערער ומשלא נדרש, מדובר בהמצאה כדן. עוד קבע בית המשפט קמא כי המערער לא העלה נימוק מיוחד אחר המצדיק הארכת המועד כמבוקש על ידו, וכי הטענה לפיה אדם אחר נהג ברכב "אינה מהווה עילה מוצדקת להיעתר לבקשה משלא הגיש המבקש הבקשה במועד אלא בשיהוי של למעלה מ-4 חודשים".

4. המערער מאן להשלים עם החלטת בית המשפט קמא. בהודעת הערעור חזר על טענותיו כפי שנטענו לפני בית המשפט קמא והוסיף, כי בית המשפט קמא לא בחן את עיוות הדין שייגרם למערער והראיה לכך, כי לאורך כל החלטת בית המשפט, אין הוא מתייחס לצמד המילים "עיוות דין". נטען, כי הרכב נמצא בחזקתו של אחר וכי צורפו ראיות ממשיות על כך. לדידו של המערער, "לאור הנימוקים והחשש לעיוות דין, המסמכים שהוגשו לבית המשפט והנסיבות המיוחדות, יש בכל אלו לשכנע את בית המשפט הנכבד להניע מחדש את גלגלי ההליך הפלילי".

5. בדיון לפני חזר ב"כ המערער על נימוקי הערעור וציין, כי הן המערער והן מי שנטען כי נהג בו, "שניהם מנכ"לים בחברה, יש ביניהם קשר מאוד הדוק, הם מכירים אחד את השני". בשל עיקול שרביץ על הרכב לא ניתן היה להעביר בעלות. לשאלת בית המשפט מדוע לא צורף הסכם מכר, ציין ב"כ המערער שנוכח מערכת היחסים ההדוקה, "יש מערכת יחסים אמינה". נטען, כי בית המשפט קמא לא נתן את הדעת על עיוות הדין. מדובר ב"אנשים נורמטיביים שיודעים שיש עיקול ועכשיו הסירו אותו". לשאלת בית המשפט צוין כי הבעלות טרם עברה.

6. ב"כ המשיבה התנגד לבקשה וטען, כי "האחריות היא על המערער, זאת אומרת ככל ואכן המערער מכר את הרכב לאדם אחר, היה עליו לבדוק כי הרכב עובר על שמו של האדם האחר. מדובר פה בחודשים, לא ביום יומיים, שאילו אם כך היה לא היינו במקום הזה".

לפי ב"כ המשיבה, גם מהמסמכים שצורפו לערעור והגם שמחלקם אכן רואים כי הופמן משלם חלק מהחשבונות, "אבל דווקא בגלל שהם חברים, שותפים עסקיים, אולי שניהם משתמשים ברכב, אולי אחד משלם והאחר משתמש".

דין והכרעה

7. לאחר שנתתי דעתי להודעת הערעור על נספחיה ולטענות הצדדים לפני, ולאחר שעיינתי בתיק שהתנהל לפני בית המשפט קמא, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

8. תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: "**התקנות**"), קובעת כי בעבירות עמוד 2

תעבורה עליהן חל סעיף 239א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") ובעבירות קנס, רואים את ההודעה על ביצוע העברה או ההודעה לתשלום קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, "זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב המנעותו מלקבלן". בענייננו, הוכח כי הדו"ח נשלח למערער בדואר רשום ועל כן קמה חזקת מסירה.

9. משלוח ההודעה יוצר בהתאם לתקנה 44א לתקנות, חזקה בדבר מסירתה למערער. חזקה זו מעבירה את הנטל לכתפיו להוכיח כי ההודעה לא התקבלה על ידו מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעות מלקבלה. מאחר ומאישור המסירה עולה כי הדואר בענייננו "לא נדרש", קרי- המערער נמנע לכאורה מלקבל את הדואר, הרי שהנטל הרובץ על שכמו אינו של מה בכך, והיה עליו להראות כי אכן לא נמנע מקבלת הדואר וכי אי קבלתו נבעה מסיבות שאינן תלויות בו.

10. והנה, משפנה המערער למרכז הארצי לפניית נהגים, התקבלה תשובת המרכז לפיה עקב הפנייה המאוחרת, מאחר והדו"ח נשלח אליו בתאריך 10.3.2021, לכתובתו, הרי שאם טוען כי ההודעה לא הגיעה אליו מסיבות שאינן תלויות בו, "באפשרותך לברר זאת במדור תלונות לציבור של דואר ישראל ולהעביר אלינו תוצאות הבירור מיד עם קבלתן לצורך המשך טיפול בפנייתך...". אין מחלוקת, כי המערער לא פנה לדואר ישראל, אלא בחר להגיש את הבקשה להארכת מועד לבית המשפט קמא.

הימנעותו של המערער לקיים בירור ראשוני יש בה כדי לפעול לחובתו ולחובת גירסתו כי הדו"ח לא נמסר לידי. לא נעלמה מעיני העובדה כי המערער צירף תצהיר לפנייתו לבית המשפט, אך העדר ניסיון מינימלי לנסות ולהתחקות אחר תהליך המסירה בדואר ישראל, יש בו כדי להחליש את טענותיו של המערער לעניין סתירת החזקה.

11. כאמור, עסקין בעבירה מתאריך 4.3.2021 שהדו"ח אודותיה נשלח למערער בתאריך 10.3.2021. הפנייה לבית המשפט כתשעה חודשים לאחר מכן וכארבעה חודשים לאחר חלוף המועד המקורי לתשלום הקנס, הינה בבחינת שיהוי משמעותי שעומד למערער לרועץ.

12. אשר לטענה לפיה ייגרם למערער עיוות דין אם הרשעתו תעמוד על כנה, הרי שבנסיבות תיק זה מצאתי לדחות את הטענה, זאת אף אם בית המשפט קמא לא הזכיר את צמד המילים "עיוות דין", כטענת הסגור.

13. תחילה, אציין כי בית המשפט קמא התייחס במפורש לטענה כי מאן דהוא אחר נהג ברכב וקבע, כי אינה מהווה עילה מוצדקת להיעתר לבקשה משלא הגיש המערער את הבקשה במועד אלא בשיהוי של למעלה מארבעה חודשים.

יתרה מכך, לא אחת נקבע בפסיקה, כי אין די בטענה כי מאן דהוא אחר נהג ברכב כדי להצדיק הארכת המועד להישפט, ואין בעניין זה כשלעצמו כדי להצביע על חשש מפני עיוות דין. מסקנה זו נכונה ביתר שאת בענייננו, בשים לב לזיקה הקרובה ולקשר ההדוק בין המערער לבין הופמן, וכאשר טענת ב"כ המשיבה בעניין זה כי יתכן ושניהם משתמשים ברכב או שמא האחד משתמש ברכב והאחר משלם עליו, אינה טענה דמיונית.

כך או כך, ונוכח השיהוי הלא מבוטל בפנייה לבית המשפט והעובדה כי המערער ממשיך לשבת בחיבוק ידיים מבלי שהבעלות ברכב הועברה לאחר, גם בימים אלה ממש, ובשים לב לעיקרון של סופיות הדיון, הרי שבית המשפט קמא עשה נכון כשהפנה לדבריו של השופט א' רובינשטיין ברע"פ 9580/11 **יוסף נ' מדינת ישראל** (27.12.2011) לפיהם, אין להלום כי בקשות להסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה וכאשר "לא זו הייתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים".

14. השורה התחתונה מכל האמור **היא, שדין הערעור להידחות.**

מזכירות בית המשפט תשלח פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, ג' ניסן תשפ"ב, 04 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.